

جنگي سپي

ليکوال : محب الله زغم

د کتاب پېژندنه:

د کتاب نوم: جنگي سپی
ليکوال: محب الله زغم
انځورگر: الامام عبدالهادي تپاند
اوډون: مفيضا الله ياور
د چاپ کال: ۱۳۸۷

www.Ketabtoon.net

ډالۍ:

خپلو زامنو محبوب الله، روهين او رښتین ته یې په مینه ډالۍ کوم

جنگي سپی د خپل کور مخې ته ولاړ و. د هغه زنجیر په ونې پورې تړلی و. مخې ته یې په یوه لوی غاب کې یوڅه غوښې او هډوکي پراته وو. څنگ ته یې د تالي په تل کې شېدې پاتې وې. یوه کوچنۍ سپی تالي ته ورنژدې شوه. خپله ژبه یې رايستلې وه. جنگي سپی خپله لویه خوله خلاصه کړه ، تېرې دارې یې ښکاره شوې. هغه وغږېده: څه کوې ؟

سپی لکی و بنوروله او ویی ویل : ورې یمه ، شیدو ته مې زره کبړي .

جنگي سپی وویل : خُغله ، مفت خوره . خاوند خو مو هسې چا ته شیدې نه ورکوي .

ورې سپی په حیرانی وویل : نو څنگه یې ورکوي ؟

جنگي سپی خپله پلنه غاړه هسکه کړه او په ډډ غږ یې وویل : زه خویې همداسې گتم ، همداسې یې ختم . ها بله ورځ مې په جنگ کې ورته بلا ډېرې پیسې وگتلي . ته خویې هسې د خپلې لور د سات تیری لپاره راوستې یې که نه ته خو هېڅ په درد نه لگېږې .

سپی ورته زاری وکړې خو هغه ورته شیدې ورنکړې.

یوه ورځ سهار د هغوی څښتن د جنگي سپي زنجیر خلاص کړ او سراچې موټر ته یې پورته کړ. هغه په موسکا سپی ته وویل: دا دی ما بیا جنگ ته بیایي ، زه به بیا ورته پیسې وگټم. تا غوندې مفت خوره خو نه یم.

سپی د شیدو تالي ته وکتل او په زړه کې یې وویل چې کاشکې زه هم غټه وای او په جنگ کې مې پیسې گټلای.

غرمې مهال موټر انگر ته راننوت. سپی یې راکښته کړ. د هغه ورمېر په وینو سور و. سر
یې ټیټ نیولی و. لنډه لکۍ یې خړېدلې وه. سترگې یې سرې او تنگې وې. ژبه یې راوتلې وه او
ژر ژر یې سا کښله.

هغه یې په ونې پورې وتاړه. خاوند یې کوټې ته لاړ. د واسلینو ډبلی یې راوړ. د سپي د
غارې ټپونه یې پرېمینځل او بیا یې په واسلینو غوړ کړل.

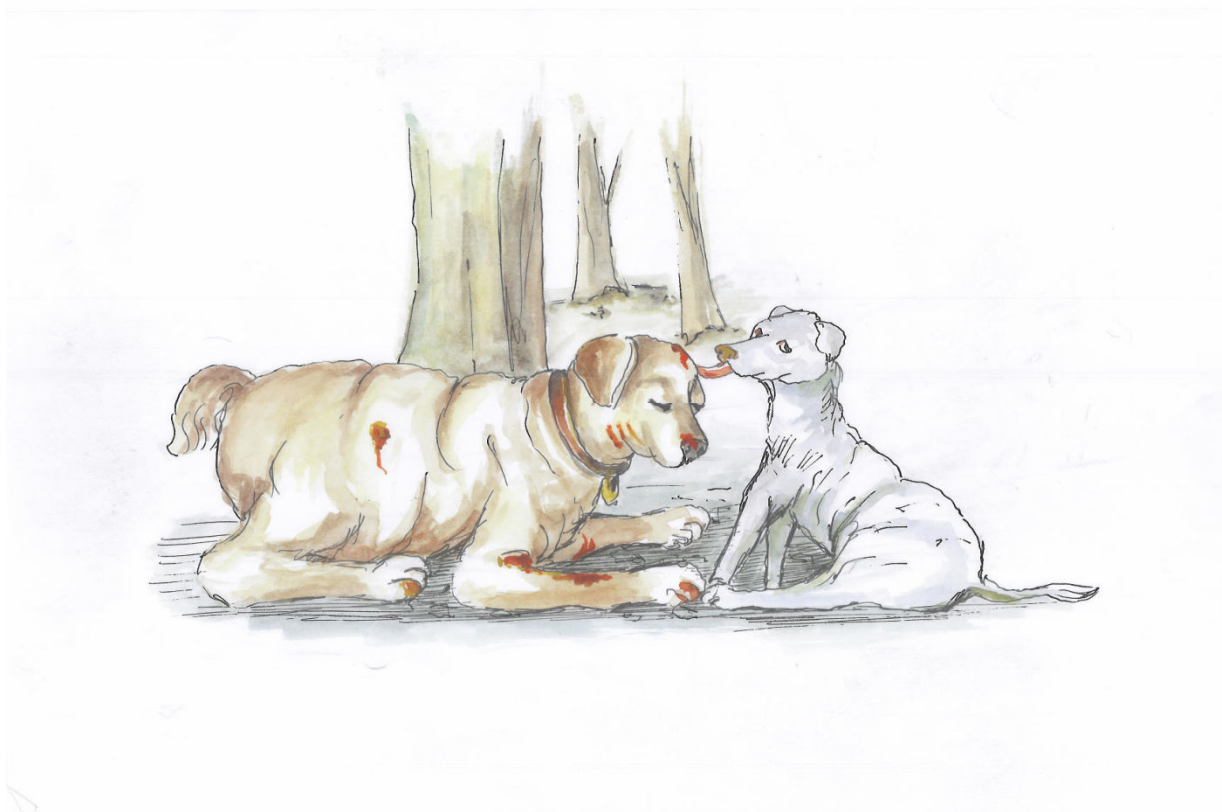

روسته سپي هڅه وکړه چې خپل ټپونه وختي ځکه چې د هغه په نارو کې داسې مواد شته چې زخم رغوي او درد يې کړاروي. خو چې هر څه يې کول ژبه يې ټپونو ته نه رسېدله. ډنگره سپي لري ولاړه وه او ورته کتل يې.

د وړې سپي زړه پرې وسو. ورنژدې شوه. په وېرېدلي غر يې وويل: زه يې درته وختم؟

سپي چې له درده تاوېده راتاوېده کېناست او ويې ويل: ډېر خوږ پري.

سپي د هغه ټپونه تر هغې وختل چې سپي وېده شو.

مازديگر چي هغه راويني شو مخي ته يي د شيدو ډک تالي ايښي و. ژبه يي په شيدو کي ډوبه کړه خو بېرته يي سر پورته کړ. سپي ته يي ورنارې کړې: راشه شيدې وڅښه.

سپي وويل: نه ، دا خو ستا برخه ده. تا به پيسې گټلې وي.

سپي وويل: ما جنگ بايلود. نن مې پيسې نه دي گټلې. خو ستا ملگرتيا مې وگټله. نور به زه او ته دواړه په يوه کاسه کي ډوډۍ خورو.

خو شېبې وروسته دوي ژبې د شيدو په تالي کي غوته وې ، يوه د سپي او بله د سپي.

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**